

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 11.

Den 1. Marts 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Om Israels Indsamling i de sidste Dage.

Verdens Menneſter i Almindelighed betragte os, de Sidste-Dages Hellige, ſom et indſtrænket og taabeligt Folk, ikke alene med Henſyn til de Lærdomme og Principer, der praktiſeres iblandt os, men ogsaa paa Grund af vor ſaſte Tro og Overbeviſning angaaende en Indſamling af Guds Folk i de ſidſte Dage. Omendſjondt der ſtaar tydeligt og klart beſtrevet i Bibelen, at en ſaadan Indſamling ſkal finde Sted i en vis Tidſperiode, ſom vi endenfor ſtulle ſoge at bevise, ſaa ville vore Medmenneſter alligevel ikke tro paa vor Forkyndelſe i denne Henſeende.

Vi gaa ud blandt Nationerne og paaſtaa i de meſt tydelige Udtryk, at Herrens Børn ſtulle udfanles fra de ugudelige Folk i de ſidſte Dage; vi formane Menneſtene til at omvende ſig og blive døbt til deres Synders Forladelſe, derpaa ſtulle de erholde den Hellig-Aands Gave, der endmere ville styrke og forøge deres Tro, ſaa de ville komme til den fuldkomne Kundſkab og Overbeviſning, at vore Lærdomme ere i Overenſtemmelſe

med Herrens Bud og Love. Verden lever i Synd og Ugudelighed, og dens Beboere tro og praktiſere dere egne vildſarne Meninger og Grundſætninger, hvizaaſag de ere indhyllede i et tykt Mørke, ſom bevirker, at Sandhedens Principer ere uforſtaelige for dem, og dette er ikke hverken Mere eller Mindre end Bibelens tydelige Udfagn; thi Mørke ſkal ſtjule Sorden og Dumhed Folkene.

Vi forkynde, at Enhver vil lære at forſtaa Herrens Handlemaade med ſine Børn i de ſidſte Dage, -derſom han vil ydmyge ſig for Faderen og bede ham om Viſdom. Derſom vore Medmenneſter virkelig ſolte nogen Interelſe for deres Sjæls Frelſe, da vilde de underſøge Sandheden og ikke lade den gaa upaaagtet hen. Vort Ubraab, at vi ere det ene af Herren anerkjendte Folk, ſom nu lever paa Sorden, at vi beſidde Fuldmagt og Myndighed fra Gud til at forrette og adminiſtrere i alle Evangelieſ Ordinaner, ſom vi paaſtaa og forkynde ere aadenbarede til Sorden i denne Tid og Slægt, vilde

vække Menneskene til Estertanke, dersom de ikke levede i en saa afgjort Ligegyldighed med Hensyn til deres Gudsdyrkelse. Vi kunne se Nogle gaa i Kirke om Søndagen, men om det er for at høre Guds Ord, det ville vi lade være usagt. Vi have hørt Mange sige, at ikke saa Faa gaa til den offentlige Gudstjeneste for at vise deres gode Ydre, deres pragtfulde Paaklædning eller andre Ting, som de kunne bære aabenlyst til Skue. Dette tro vi ogsaa er nogenlunde i Overensstemmelse med Sandheden; thi Folket er opfyldt med Indbildsghed, Hovmod og Forsængelighed, og den Ene søger af al Magt at overgaa den Anden i Storhed og Pragt.

De Fleste nære en afgjort Higen og Attraa efter Rigdom, Være og Dphoielse i denne Verden, og for at erholde deres Ønske i denne Retning tilfredsstillet, anvende de ofte Midler, der styrte dem i total Fordærvelse saavel i timelig som i aandelig Henseende. Higen og Tragten efter timelig Fordel og Dphoielse er Menneskeslægstens vigtigste Formaal. Tilstanden i det tilkommende Liv betragtes med fuldkommen Ligegyldighed; thi den Tro er almindelig, at Enhver bliver frelst af pur Naade, og at vor Levevis her i Verden er uden Betydning i denne Retning.

Naar vi tage dette i noiagtig Betragtning, saa forundres vi ikke saa meget over vore Medmenneskers taabelige Anstuelser angaaende den ene, sande og rette Gudsdyrkelse og Tilstanden efter Døden; thi naar Præsterne, der skulle være Folkenes Veiledere, hylde og forkynde saadanne daaragtige Lærdomme, da maa naturligvis disse have deres Indflydelse over Menneskene og holde dem i en vedvarende Uvidenhed og Vanthro angaaende Guds sande og rene Lære, der vil frelse Alle, forsaavidt de ville annamme og efterleve den.

Ifølge Præsterne's Lære er der ingen Vanfælgelighed for en Rig at komme i Guds Rige; thi vi høre i Almindelighed de smukkeste Taler blive holdte ved en saadan Mands Ligbaare. Om denne Mand har erholdt sine Rigdomme paa en uretsfærdig Naade; om han har levet et vanhelligt Levnet, saa vil han alligevel blive frelst af Naade i Guds Rige. En saadan Lære er ikke i Overensstemmelse med Kristi Evangelium, som vi paaastaa er iblandt os; thi vi prædikte Tro, Omvendelse og Daab til Synderne's Forladelse, derpaa Haandspaalæggelse for den Hellig-Mands Gave, som vil bibringe Enhver en fast Overbevisning om Sandheden af vore Principer og Lærdomme, forsaavidt de have annammet og ville efterleve samme i Oprigtighed.

„Thi vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft, og i den Hellig-Mand, og i fuld Overbevisning, ligesom I og vide, hvorledes vi have været blandt Eder, til Eders Bedste“ (1 Thess. 1, 5).

„Derfor Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv“ (Joh. 7, 17).

Vi forkynde i klare og bestemte Ord, at Herren har beredt et Indsamlingssted for sit Folk, og at dette Sted er paa Amerikas Fastland; vi sige, at Menneskene leve i Ugudelighed og Vanthro, og at Herren vil straffe dem, fordi de ikke gjør Omvendelse. Ikke desmindre, Gud har aabenbaret sit Evangelium, og de, der ville annamme samme, vil Gud ved sine Tjenere indsamle til et Sted, hvor de skulle blive belærte angaaende Herrens Veie. Herren vil udtomme sin Brede's Staal over Nationerne, thi deres Ulydighed og Uretsferdighed er naaet op til hans Throne; men paa samme Tid vil han indsamle sit Eiendomsfolk, der ere ud-

samlende af de adspredte Faar af Israels Hus, at ikke disse skulle blive delagtige i de Plager og Straffedomme, som vilde blive udgydte over den ugudelige Menneflægt. Derfor siger Skriften: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdighed ihu“ (Ab. 18, 4).

Herrens Villie er, at de Retfærdige skulle udsamlles fra de Ugudelige, og derfor har han i en vis Hensigt beredt et Indsamlingssted for dem, hvor de kunne dyrke, tjene og tilbede deres Gud i Fred og vandre paa hans Veie. Indsamlingen er et Princip, som altid er bleven hylbet og anerkjendt af Herrens Børn, og en væsentlig Aarsag til dette er, at de Gode kunne ikke leve blandt de Onde, uden de i større eller mindre Grad blive delagtige i de Sidstnævntes Synd og Daarlighed og tillige i de Plager, som Herren vil lade udgaa over de Uretfærdige paa Grund af deres vederstyggelige Levemaade. Vi kunne læse i Johannefs Aabenbaring om de forfærdelige Onder og Straffedomme, som Gud vil udøse over Menneflægten i de sidste Dage; men paa samme Tid kunne vi, der ønske at tjene Herren og holde hans Bud og Befalinger, trøste os med, at der vil være Anledning til at undgaa alle disse Plager i Zion og Jerusalem. „Og det skal ske, at Hver, som kalder paa Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og Jerusalem skal være Raad til at undkomme, saasom Herren haver sagt“ (Soel 3, 5).

Enoch troede paa Indsamlingen, den Gang han levede paa Jorden; thi han organiserede en Stad og udsamlende Alle, der vilde tjene og dyrke Herren, men da Menneflenes Ugudelighed tiltog, og da de Onde forøvede Uretfærdighed mod de

Gode, tog Herren den retfærdige Enoch tilligemed Staden op til Himlen. Noah var ligeledes en retfærdig Mand, der var lydlig til Guds Befaling om at bygge en Ark, hvorpaa de skulde blive indsamlede, der vilde omvende sig fra deres Synder. Vi se, at Arken var Indsamlingsstedet, hvor de Retfærdige undgik Plagen i Stikelse af en Vandflod, som blev udgydt over Menneflæden. Da de Ugudelige saa Uveiret bryde løs og Vandet forfølge dem i fraadende Strømme, efterfom de flygtede op paa de høiere liggende Steder, fik de et uomstødeligt Bevis for Sandheden af Noahs Prædiken; da ønskede de uidentvivel, at de havde været blandt de Frelste i Arken, men da var det alt for sent; de bleve alle opslugte af Bølgerne. Den ugudelige Menneflægts Skjæbne skal blive ligedan i de sidste Dage. Herren har udsendt sine bemyndigede Tjenere, der formane Menneflene til Omvendelse og til at efterleve Guds Bud og Love. De prædike om Indsamlingsstedet, Zion, hvor der skal være Raad til at undkomme paa samme Maade som i Noahs Ark, naar Herren vil straffe de Ugudelige og Vantro; men Menneflene ere nu som i Noahs Dage. De spise og drikke; de tage til Ugte og give til Ugte; de leve i Sus, Dus, Svir, Uvedragt og Oprør med hverandre indbyrdes; de ere undergivne deres affhyelige Vaner og Lidenskaber og bespotte, forhaane og forfølge Herrens Tjenere, naar disse i deres Simpeltid og Enfoldighed komme og formane dem til Omvendelse. Disse Mænd paastaa, at Faderen har beredt et jordist Zion for sine Udvalgte, hvor han vil gaa i Rette med dem og belære dem om sin Villie; men vore Medmennefler ere i al deres verdslige Visdom indhyllede i et tykt Mørke med Hensyn til det Guddommelige, og de kunne ikke tro Sandheden i sin Renhed.

Den hellige Skrift bærer Vidnesbyrd om, at et Frasald skulde komme (2 Thess. 2, 3.), det vil sige, at Menneskene skulde salde fra den sande og hellige Lære, som Frelseren og hans Apostler forkyndte, og danne sig selv Lærere i Hobetale, der skulde undervise og belære dem efter deres egne vildfarne Anstuelser. Ikke deesmindre, ifølge Bibelens Udsagn, saa skal den hele Menneskeslægt saa Anledning til at høre Herrens rene og uforfalskede Evangelium, og da skal Enden komme. „Dg dette Riges Evangelium skal forkyndes i den ganste Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme“ (Matth. 24, 14). Vi paaftaa, at Frasaldet begyndte ved Apostlernes og Jesu Esterfølgeres Udbyddelse. Fuldmagten til at forvalte i Kristi Embede forlod Jorden ved disse Mænds Martyrdom; og Ingen har senere været i Besiddelse af Myndighed til at forrette Evangeliets hellige Ordinaner, førend Herren ved Aabenbaring til Joseph Smith i denne Tid og Slægt atter gjenstjænkede Fuldmagten til Jorden.

Ved at læse i Johanne's Aabenbaring komme vi til Kundskab om, at Jordens Nationer ville undergaa mange strækkelige Ulykker og Ddelæggelser, førend Verdens Ende og Kristi anden Tilkommelse. Der vil være Krig, Pestilens, Hungerknød og mangehaande andre rædsomme Under, som ville blive udgydte over Menneskene for deres Ugudelighed, og naar alt dette rammer Nationerne, da vil det være godt at være blandt de Overblevne af Israel, som skulle indsamles paa et Sted, hvor disse Plager ikke kunne naa dem. „Thi ligesom Noah Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være“ (Matth. 24, 37).

Vi have den faste og urokkelige Overbevisning, at Zion er Indsamlingsstedet for Guds Børn i de sidste Dage, og at Herrens Folk fra alle Jordens Egne skulle

drage op til dette Sted for at dyrke Gud i Overensstemmelse med hans hellige Villie og berede sig for Frelserens anden Tilkommelse. Herren vil være naadig mod Zion, og han vil storligen velsigne det Folk, som skal bebo dette Sted.

„Dg det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og op høies over Høiene, og alle Hedninger skulle lobe dertil. Dg mange Folk skulle sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem“ (Esaias 2, 2-4).

„Dg han skal opløste et Banner for Nationerne, som komme langt fra, og hviele efter dem fra Jordens Ender; og se, de skulle komme hasteligen og let“ (Esaias 5, 26).

Naar vi betragte Tidernes Tegne, som omtales i Bibelen, saa er det øiensynligt for ethvert tænksomt Menneske, at vi leve i den sidste Tid og i de Dage, da denne Indsamling vil finde Sted; og dette vil ingenlunde, som saa Mange antage, blive en aandelig Indsamling, men den vil blive ganste naturlig og i fuldkommen Overensstemmelse med de gamle Profeters Udsagn.

Profeterne omtaler et Hus, som skal opbygges for Herren paa Bjergene og Folk fra de fjerneste Egne paa Jorden skulle paa Guds Befaling til hans Tjenere, som blive udsendte iblandt dem, drage didop for at lære om Herrens Veie. Hvor paa den udstrakte Jords Overflade kunne vi finde et saadant Indsamlingssted? I det langtbortliggende Utah, som befinder sig i Centret af Amerikas Fastland. Hvilket Folk skal ifølge Profeternes Forudsigelse indsamles til dette Sted? De fordrevne Faar af Israels Hus, som nu befinder sig i en adspredt Tilstand blandt

alle Verdens Nationer. „Dg han skal opløste et Banner for Nationerne, og samle Israels Fordrebne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Verdens Hjørner“ (Esaia 11, 12).

Profeten Ezechiel siger i det 20de Kap. 24-38 Vers: „Dg jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder fra Landene, som I ere adspredte ubi, med en stærk Haand, og med en udstrakt Arm og med en udoft Grumhed. Dg jeg vil føre Eder i Folkenes Drk, og der gaa i Rette med Eder Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Drken hos Ægypti Land, saa vil jeg gaa i Rette med Eder, siger den Herre, Herre. Dg jeg vil lade Eder gaa igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder med Pagtens Baand. Dg jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræde imod mig, og jeg vil udføre dem af det Land, som de bo som Fremmede ubi, Ingen af dem skulle komme til Israels Land. Dg I skulle fornemme, at jeg er Herren.“

Uf denne Profeti kunne vi se, at det er Guds bestemte Hensigt at udsamle sine Børn fra de ugubelige Nationer. Dette vil visseligen se, om han end skulle være nødt til, ligesom med Israels Folk forud, at udsamle dem med Kraft og udoft Grumhed. Herren vil føre sit Folk til et Sted, hvor han kan tale med dem og gaa i Rette med dem paa samme Maade som med deres Fædre i gamle Dage. Vi forstaa ogsaa heraf, at Faderen vil lade sit Folk gaa under Riset, og at han vil bringe dem til at vise Lydighed til hans Love og Befalinger, paa det de maa blive værdige til at annamme hans Betsignelser baade i dette Liv og det tilkommende. Han vil ikke alene indsamle de Gode til Zion, men han vil ogsaa udrense de Gjenstridige og Uretfærdige derfra.

Vi have utallige Beviser i Bibelen paa, at Zion er det rette af Herrens

Profeter omtalte Indsamlingssted for Guds Folk. Det skulle ved Folkets Ankomst dertil være en Drk baade med Hensyn til Landets Vegetation som til dets Beboere; thi da de Hellige drog op til dette Sted, da var det et godt og ufrugtbart Land, og dets Indbaanere vare vilde Indianere. Alligevel, Profeten siger, at denne Drk skulle blomstre som en Rose, og dette se vi er allerede gaaet i Opfyldelse; thi alle de Helliges Foretagender have været velsignede med Lykke og Fremgang siden deres Nedsættelse i dette Land. Endskjøndt Herren har udsendt Prøvelser over dem, saasom Græshopper og andre Landplager, der have opædt og fordærvet deres Afgrøde, og ikke det alene, men endskjøndt de have været Maalet for deres Medmenneskers Had og grumme Forsølgelse, saa have de alligevel været trofaste og taalmodige i disse Trængsler, og Herren har haft Medsyn med dem i deres Nød og udgydt sine rige Betsignelser over dem. Landet tiltager og trives under de Helliges Omraade; de opbygge smukke Byer, Templer og Huse indviende til Herrens Tjeneste, og de leve, ligesom Israels Børn forud, i Glæde og Tilfredshed i det Land, som Herren har beordret til et Indsamlingssted for dem i den sidste Tid.

Herrens Folk tiltager Aar for Aar. Det adspredte Israel bliver, som omtalt i Skriften, trukket og plukket ud fra Nationerne. De ere ensolbige nok til at tro Herrens Tjeneres Vidnesbyrd baade med Hensyn til det sande Evangelium som til Indsamlingen. De Sidste-Dages Hellige ere i Almindelighed bespottede og forfulgte for deres ædle Bestræbelse i at formane Menneskene til at omvende sig fra deres lastefulde Levnet. Lønnen for disse Mænds Iver i at anspore Menneskeslægten til at tjene Herren ifølge hans Bud og Love og afstaa fra alle dens

Traditioner er Spot, Haan og Dndstab, som deres Medmennesker udgryder over dem til Gjengjæld for deres Midkjærhed i at belære dem angaaende Guds Villie og Hensigt med sit Folk i denne Tid og Slægt. Men Dagen vil komme, som skrevet staar:

„Og deres Børn, som dig trængte, skulle komme boiede til dig, og de skulle nedboie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Hellige i Israel“ (Esaias 60, 14).

Lad Verden foragte og bespotte os, lad den trænge og forfølge os, saa vide vi alligevel, at vi ere Guds Folk, som have annammet og adlydt hans Evangelium i dets Renhed og Fylde, saaledes som det blev forkyndt af Frelseren og hans Disciple for omtrent atten hundrede Aar siden. Vor Paastand er, at vi staa under saadanne Mænds Veiledning, der ere inspirerede ved Guds Aand, og til hvem Herren aabenbarer sin Villie fra Tid til anden. Medmindre vi besad Mænd blandt os, der vare i Besiddelse af Aabenbaringens Lys, kunde vi ikke erholde Kundskab om disse Ting, men vilde være ubfattede for at bliibe drevne omkring af ethvert Lærdoms Veir; thi Menneskene have forvansket Guds sande Lære; de have forvendt Evangeliets Principer og Ordinancer og dyrke Herren efter deres egne viltsfarne Meninger. De, som ere bestillede til at være Lærere, fortolke den hellige Skrift efter deres egne tomme Formodninger, og derved have de forvirret og forvilbet Folkets Sind.

Vi sige med den mest bestemte Overbevisning, at Herren har opreist Mænd, som kjende hans Veie, og som ere bestillede med Fuldmagt til at lede Guds Folk, til at forkynde Evangeliet for vore Medmennesker og forrette alle dets hellige Ordinancer.

Herren har planlagt Veien for Menneskelægtens Frelse paa en tydelig, enfoldig og letsatteligt Maade. Hans hellige Villie er aabenbaret i Udtryk, der ikke kunne misforstaaes, forsaavidt Menneskeheden vil ydmyge sig og boie sig for den alvidende Guds Afsyn; men Verden er vantro. De Faa, som annamme Evangeliet, ere af den fattige Klasse; de Mægtige og Vise besidde for megen Kløgt og for meget af denne Verdens Størhed til at boie sig i Støvet for Ham, som har tilbøjet dem alle disse Guder. Disse se med høymodig Foragt ned paa de simple og ydmyge Herrens Sendebud, der gaa ud blandt Nationerne i Righed med de gamle Profeter og Apostler fordem. Mænd, som gif ud „uden Pung eller Tasse“ for at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forlæbelse. Men det vil gaa med de Vise og Mægtige som skrevet er:

„Thi deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig“ (Esaias 29, 14).

Herren siger: „Jeg vil forlæste de Vises Visdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand. Hvor ere de Vise? hvor de Skriftkløge? hvor denne Verdens Granstere? haver Gud ikke gjort denne Verdens Visdom til Daarlighed? Thi efterdi Verden for idel Visdom ikke erkjender Gud i hans Visdom, da behage de det Gud formevelst denne Prædicens Daarlighed at gjøre dem salige, som tro“ (1 Korinth. 1, 19-22).

Dagen vil engang komme, da de, som nu holde sig for store til at lytte til vort Vidnesbyrd og som vise Ligegyldighed med Hensyn til deres Sjæls Frelse, ville tale til hverandre med Anger og sige om den Retfærdige, som da skal være blandt Guds Børn: „Vi Daarer holdt hans Levnet for Galenskab og hans Endeligt at være skammeligt. Hvorledes er

han nu regnet blandt Guds Børn, og hans Arv er blandt de Hellige? Sandeligen, vi have fareet vild fra Sandhedens Vej, og Retfærdighedens Lys skinnede ei for os. Vi gif idel vrangt og fordærvelige Veie, og vandrede gennem Ørter, som ikke vare Gange ubi, men vi kjendte ikke Herrens Vej. Hvad gavuede os Hovmod, og hvad hjalp os Rigdom med Overdaadighed? Alle de Ting ere farne bort som en Skygge og som et fremlobende Budskab" (Viisb. Bog 5, 4-10).

Lad Enhver, hvadenten han er rig eller fattig, tage disse Ord i Betragtning. Lad Enhver boie sig i Ydmyghed for Herren og paakalde hans hellige Navn, og han vil forstaa, at Alt hørende til vor Lære er Sandhed; han vil forstaa, at Gud har gjenstjænket sit Evangelium til Jorden ved Aabenbaring, og at han, ved at gjøre sand Omvendelse og blive døbt til sine Synders Forlabelse, vil erholde sin Sjæls Frelse i Guds Rige. Enhver, som bliver delagtig i denne Gjerning, vil strax efter sin Indlemmelse føle en egen Drift efter at samles med Guds Børn i Zions fredelige Dale. Ingen Sidste-Dages Hellig ønsker at forblive i Babylon, thi alle have den fuldkomne

Overbevisning, forsaavidt de ere sande Hellige, at Babylon er intet blivende Sted for dem; men at det er Herrens faste Beslutning, at hans Folk skal beredes i hans Indsamlingssted for hans Søns anden Tilkommelse. Hvilket Folk bereder sig for en saadan Tid, undtagen de Sidste-Dages Hellige? Hvor gaar Profetens Forudsigelse i Opfyldelse angaaende det Folk, der skulde bosætte sig i en Ør, som skulde blomstre som en Rose? I Utabs Dale. Der lever et Folk, som dyrker Gud i fuldkommen Overensstemmelse med hans Love. De lutre og rense sig, paa det de maa være værdige til at modtage Frelseren, naar han anden Gang kommer for at gjæste Jorden. Evangeliet, som i Aarthundreder ikke har været paa Jorden, er nu i Tidens Fylde gjenoprettet for aldrig mere at udslættes og vil være til baade timelig og evig Velsignelse for dem, der ville annamme det. Vi kunde fremsætte flere Bevis fra Bibelen paa Sandheden af dette vort Vidnesbyrd, men vi anse det allerede Anførte som en tilstrækkelig Oplysning for enhver Mand eller Kvinde, der søge i Oprighed efter det ene Sande og Rette.

Lidt om Utah.

Vi optage et Uddrag af Dr. Samuel S. Woods interessante Skrivelse til „Chicago Journal of Commerce.“ Han udtaler sig paa følgende Maade om Salt Lake City og Utah, hvori han har aflagt et Besøg for kort Tid siden:

„Siden mit flygtige og kortvarige Ophold i denne smukke Stad i 1870 har den gjort storartede Fremstrid. Dens

Fremgang og Udvikling vides, hvor man kommer. Enhver Gade har sine smukke Aeer paa begge Sider, og indbydende Frugttræer udsolde sig i enhver Have og overalt, hvor der er opdyrket Land. Dette meddeler Staden et Slags Kjølighed og behagelig Veirligt, som ikke kan findes i nogen anden By her i Landet.

Indvaanerne bestaa af Sidste-Dages

Hellige, dog gives der ogsaa andre religiøse Partier, som have deres Forsamlingslokaler og Søndagsskoler. Flere af disse Partiers Talere ere blevne inviterede til at prædike i Tabernaklet, og ikke saa faa have modtaget Indbydelsen.

Almu-Skolerne i Utah og isærveleshed i Salt Lake City ere Gjenstanden for megen Opmærksomhed, og naar man tager i Betragtning, at Stedet er en Nybygd, saa er der gjort store Fremskridt med Hensyn til det fri Skole System, hvilket vil stille enhver Søn og Datter i Territoriet paa det samme Standpunkt, hvad Skoleundervisning angaar.

Det næste Legn paa Fremgang, som jeg bemærkede, var Pressen. Den blev oprettet i 1850, omtrent 3 Aar efter de Helliges Ankomst til Salt Lake Dalen. „Deseret News“ var for en Tid et ganske lille Ugeblad, som er gradvis bleven forstørret, indtil det nu har en Bredde af 32 og en Længde af 49 Tommer. Det udkommer nu baade daglig, to Gange ugentlig og ugentlig. For en lang Tid var dette Blad det eneste, som blev publiceret paa Strækningen mellem Missouri Floden og San Francisco. Bladet har ogsaa et Type-Støberi samt en Papirmølle tilligemed alle de nødvendige Apparater, der henhøre til Stereotypien. Det har 3 store Cylindrepresker og to almindelige Gordonpresker, der alle gaa med Damp. Denne Underretning har jeg erholdt af George N. Cannon, Esq., som er Redaktør af nævnte Blad og en meget intelligent og dannet Gentleman.

Under mit sex Ugers Ophold i denne Stad har jeg ikke alene besøgt Kirkerne, Søndagsskolerne og forskjellige Velgjørenheds Foreninger, men jeg har ogsaa aflagt en Visit i Gruberne, ved Varme- og Mineralkilderne, ved Jernbanerne osv. Jeg er paa samme Tid, som jeg har

havt en behagelig Nydelse ved at se alle disse Ting, bleven hjertelig hengiven til Folket, som lever i disse Dale. De ere gode, selfabelige, venlige, godgjørende, foretagsomme og flittige. Dette Folk har bragt dette gode og ufrugtbare Land til at blomstre som en Rose. De have haft Lykke og Fremgang i alle deres Foretagender; og det er et helt Under at se, hvilke storartede Fremskridt de have gjort i den korte Tid, de have opholdt sig i dette Territorium. For omtrent 25 Aar siden vare de nødsagede paa Grund af deres Fjenders Ondskab og Forsølgelse at flygte til dette Sted, som dengang var en øde Ørken, hvor de foruden Kapital og fremmed Hjælp begyndte at opdyrke Landet; og nu have de smukke Byer, fremragende Institutioner og gaa stedse fremad i Velstand.

Opdagelsen af de mineralke Rigdomme er bleven udsat længe nok til at forberede Folket til med Visdom at bruge deres Magt og Velstand. Angaaende Folkets særegne religiøse Betragtninger og Ordinancer, da er det ikke min Hensigt at demme Noget i denne Sag og langt mindre tage noget Saadant under Behandling i et kommercielt Blad. Dog tillad mig at bemærke, som skrevet er: „Af Frugterne skulle I kjende dem.“

Det kan ikke Andet end gjøre et gunstigt Indtryk paa mig, naar jeg tager i Betragtning, at dette Folk ene og alene formødest deres Tro og Lærdomme forlod deres Hjem, Slægtninge, Naboe og Venner og tog sit Ophold i en vild Ørten blandt vilde Indianere. I dette fordem forladte Land, som kun har været et Opholdssted for glubende Dyr og Indianere, have de beredt sig et behageligt Hjem, hvor de paa en ærlig Maade have forøget deres Velstand.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Lidt mere om Omvendelse.

Vi haabe ikke at trætte Læseren ved endnu engang at berøre dette overmaade vigtige Princip, Omvendelse. Fra vort Standpunkt betragtet og efter den Kundskab, vi besidde, kunne vi ikke noksom anraade og opmuntre vore Medmennesker til at gjøre sand Omvendelse fra alle de syndige Laster, som mere og mere nedsynke dem i Syndens Bøl og som mere og mere bringe dem bort fra Herren og hans Veie. Er det til nogen Gavn for Menneskene at være undergivne alle disse utilbørlige Baner, som vi dagligen se blive praktiserede iblandt dem? Nei aldeles ikke! vil blive Svaret fra ethvert fornuftigt Individ; thi saavel Aand som Legeme blive svækkede formedelst et saadant Levnet, og Mennesket bliver skrøbeligt og aandedødt, førend det har naaet Modenhedsalderen. Lad en Mand være i Besiddelse af det største Geni, lad ham være i Besiddelse af en Mand's fuldkomne Udvikling og fysiske Kraft, saa ville alle disse hans herlige Egenstaber snart blive nedbrudte, dersom han begynder at fremture i Drukkenskab og et uterligt Levnet. Hvor mangt et ungt og haabefuldt Menneske er ikke gaaet i en tidlig Grav, som har været Folgen af et ubesvævende Liv. Hvor mange unge Mænd kunne vi ikke se i denne Dag, der formedelst deres Lidenstaber's fri Spillerum, vandre om med blegne Bænder og en svag Helbred. Er en saadan Fremgangsmaade behagelig for Herren? Nei! Vi ere Alle fæstede i hans Villed, og han har skjænket os Liv og Tilværelse her paa Jorden. Paa samme Tid som Faderen har dannet os, saa har han ogsaa meddelt os Love, hvis Efterlevelse vil bringe Enhver Lykke og Tilfredshed baade for dette Liv og det tilkommende. Alt, som er udgaaet fra Herren, er til Menneskeslægten's Betsignelse, forsaavidt de ville leve op til hans Befalinger. Derfor, Enhver ombvende sig, medens det endnu er Tid; thi vid, at Synden er Lovens Overtrædelse, og en Overtræder kan ikke komme i Guds Rige; „thi Syndens Sold er Døden“ (Rom. 6, 23).

At Verden lever i en uomvendt Tilstand, det er udenfor al Tvivl; thi Menneskene gaa stedse dybere i Forbøvelsens Afgrund, og Djævelen hilder dem mere og mere ind i sine snebige Vildfarelsesgarn. Men paa samme Tid, dersom Satan faar Magt over os, og vi tjene ham istedetfor Herren, da ville vi ingensinde komme i Guds Nærværelse, men komme i Samfund med den Onde og hans Engle, indtil vi have betaalt den sidste Hvid. Derfor, Enhver, som ønsker at komme i Samfund med Faderen, maa affaa fra at overtræde hans hellige Bud; og at Omvendelse er absolut nødvendig til vor Salighed, det ville vi i det Følgende søge at bevise ved Bibelens hellige Ord:

„Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær“ (Matth. 3, 2).

„Og jeg haver givet hende Tid, at hun skulde omvende sig fra sit Hører, og hun haver ikke omvendt sig. Se, jeg kaster hende paa Veiet og hendes Bolere i Trængsel, dersom de ikke omvende sig fra deres Gjerninger. Og ved Død vil jeg bortrykke hendes Børn; og alle Menigheder skulle kjende, at jeg er den, som ransager Nyer og Hjertes; og jeg vil give Eder, Hver efter sine Gjerninger“ (Mat. 2, 21-24).

På dette Skriftsted kunne vi se, at den, der havde overtraadt Herrens Lov, maatte omvende sig, imodsat Falb vilde Herren straffe ham. Enhver vil ogsaa erholve Lon efter sine Gjerninger, og dersom disse ere onde, vil Faderens Belønning blive derefter. Alle, som foragte Herren og ikke gjør Omvendelse, ville viselig omkomme; thi Frelseren siger:

„Mene I, at disse Galilæer vare Syndere fremfor alle Galilæer, fordi de lede dette? Nei, siger jeg Eder; men dersom I ikke omvende Eder, skulle I alle ligesaa omkomme“ (Luk. 13, 2-4).

Menneskeslægten vil ingen Undskyldning have paa Dommens Dag; thi den har baade det skrevne Ord og Guds Tjenere iblandt sig, der paa det Eftertrykkeligste opfordre og formane Enhver til at gjøre Bød og omvende sig fra de døde Gjerninger.

„De Mænd af Ninive skulle opstaa ved Dommen imod denne Slægt, og fordomme den; thi de omvendte sig ved Jonæ Prædiken; og se, her er mere end Jonæ“ (Luk. 11, 32).

Herren har i lang Tid bevist sin Langmodighed med Jordens Nationer; men efter at Menneskeslægten har hørt hans Frelsningsbudskab og ikke har villet annamme det, da vil han paa samme Maade som i Noah Dage straffe den i sin retfærdige Brede.

„Dog med Vankundighedens Lider har Gud baaret over, men byder nu alle Mennesker allevegne at omvende sig“ (Ap. Gj. 17, 30).

Menneskene i Almindelighed have deres største Opmærksomhed henvendt paa de timelige Ting. Naar de blot ere i Besiddelse af denne Verdens Goder, da ere de ganske ligegyldige med Hensyn til de evige Betsignelser, som de paa Grund af Mørke ikke kunne fatte. Deres største Hang og Attraa er for det Timelige, derfor vandre de paa Afveje, hvilke lede til Fordærvelse; thi hvis deres Attraa var til den himmelske Fader, da vilde de gaa paa en Vej, som vilde føre til det evige Liv. Og dersom Slægten virkelig nærede nogen Hengivenhed for Guds Sag, saa vilde den anse disse verdslige Goder som af en mindre vigtig Betydning.

„Thi Bedrøvelsen efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Døden“ (2 Korinth. 7, 10).

Frelseren siger, at uden vi omvende os og blive som Børn, kunne vi ingenlunde komme i Guds Rige. Disse Jesu Ord burde ethvert fornuftigt og rettænkende Menneske tage under streng Overveielse; thi det kan ingenlunde misforstaaes eller fortolkes paa nogen anden Maade. Kristus mente hermed, at Enhver, som havde naaet Sjæls Aar og Alder, skulde omvende sig og bevare sig selv ligesaa ren og uskyldig som et lille Barn og ikke deltage i denne Verdens Daarlighed.

Paa samme Tid som man ombender sig for i Fremtiden at vandre i Kristi Fodspor, saa maa man ogsaa udføre Noget for at erholde Forladelse for de tidligere begaaede Synder, og dette sker ved Daaben til sine Synders Forladelse.

„Ombender Eder, og Hver af Eder lade sig dobe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse“ (Ap. Gj. 2, 38).

At ikke den blotte Omvendelse, som saa Mange tro, er fuldkommen tilstrækkelig til Menneskeheds Frelse bevises heraf:

„Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige“ (Joh. 3, 5).

Vi Sidste-Dages Hellige komme frem med den Paastand, at vi ere udsendte med Fuldmagt fra Herren til at prædike Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, og til i Jesu Kristi Navn at forrette alle Evangeliets hellige Ordinanancer. Vort Optraad er: Omvend dig, du vantro Slægt og gjør Afkald paa alle dine Traditioner, Forbomme og sværmeriske Skikke; thi de ville være dig af libet Gavn, naar du engang skal stilles for din evige Dommer. Foragt ikke vort hellige Vidnesbyrd, thi det vil blive haardt for dig at frembringe nogen Undstyldning paa den kommende Dag. Vi sige med sand Overbevisning, at du vandrer paa Bildfarelsernes jordærvelige Afveie, der føre dig mere og mere bort fra din himmelske Fader, og at du maa gjøre oprigtig Bød og Omvendelse, dersom du ønsker at komme tilbage til Ham, hvorfra du engang er udgangen. Afstaa fra dine taabelige Ceremonier og Skikke, der ere Menneskestud, og indfør Jesu Kristi sande Lærdomme og Ordinanancer, der ville nedbrage Herrens Velbehag over dig. Omvend dig fra alle de afskyelige Laster, saasom Horeeri, Drukkenskab, Tyveri, Svig, Bedrageri, Gudsbespottelse og flere andre vederstyggelige Gjerninger, der alle tjene til at nedbrage Guds Straffedomme og Forbandelser over Menneskeheden. Vid, I Nationer, der stedse nedføle Eder i Synd og Uretfærdighed, og som foragte og bespottede Sandhedens Forkyndere, at Herrens Brede Skaal vil snart være fuld, og da vil han udøse sin grumme Brede over Eder, og han vil pine Eder med rædsomme Plager formevelst Eders Gjenstridighed og Foragt mod hans Folk og Love.

Det vilde glæde os, om vore Medmennesker vilde tage vort Vidnesbyrd under nøiagtig Overveielse; men det bedrøver os at maatte sige, at Ligegyldigheden for Herrens Værk tiltager, og Folket nedsynker mere og mere i en aandelig Sløvhed. Dog Herren vil straffe Enhver, som ikke gjør Omvendelse.

Konferencemøder.

Konferencemøder afholdes i Skandinavien efter følgende Orden:

I Kjøbenhavn den 12te, 13de og 14de April; i Aalborg den 19de og 20de April; i Aarhus den 26de og 27de April; i Gøteborg den 10de og 11te Mai; i Stockholm den 17de og 18de Mai; i Kristiania den 24de og 25de Mai; i Malmø

den 31te Mai samt den 1ste og 2den Juni. Vi haabe at være nærværende ved ovennævnte Møder.

K. Peterson,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Salt Lake City d. 20de Januar 1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Deres Brev af 4de Decbr. modtog jeg for nogle Dage siden, og jeg er meget glad ved at se, at De endnu tænker paa mig, og endnu mere taknemmelig er jeg Dem for det ubentebe Bevis paa Deres Velvillie, de sendte mig ved samme Leilighed.

Hvordan gaar det i Danmark? Hvordan klarer vore fattige Søssende sig i denne Vinter? thi af Deres og Broder F.'s Breve saabelsom af Albiserne, De sender, ser jeg, at Nøden er i stadig Tiltagende. — Det var et sørgelig Smæk, Danmark fik forleden November i Drakanen og Stormfloden, men vore Vidsster og de Hellige have jo i flere Aar forkyndt deres Landmænd, at den Almægtiges Breveskæaler vilde blive udgydte over dem, saabelsom over alle andre gjenstridige Nationer. Hvis Nogen skulde sige: ja det siger Du bagefter, saa vil jeg med roligt Sind svare, at det var ikke den sidste Ulykke, der ramte vore Frønder. Evangeliet er bleven forkyndt med Flid i Skandinavien i 22 Aar, og baade Fortidens og Nutidens Aabenbaringer have i bestemte Udtryk sagt, at naar Folket vender et døvt Øre til Guds Tjeneres Vidnesbyrd, vil han bagefter søge at indprente dem sin Villie ved Krigenes Rødder, ved

Jordrystelser, ved Ildsbaader i stor Maalestok, ved Dyretid, Næringsløshed, Stormflod, Uveir og andet Mere. Men Folk have saalænge faaet Lov til at gjøre, hvad de vilde, at de have helt glemt, at der eksisterer et Forsyn, som, efterat Langmodigheden er udtømt, vil lade Næsfærdigheden ste Fyldest. Hvor lykkelige burde ikke de Hellige sole sig, som, uagtet de tilbels maa lide med de Gjenstridige, have lært Herren at kjende og have annammet hans Evangelium uden Pisseflag. Men hvordan have vi det her hjemme? Jo, i det Hele taget har dette Folk al Grund til at være tilfreds. Vi kjende ikke til Dyretid og Næringsløshed, uagtet Græshopperne i en Række af Aar have krævet en svær Skat i Zion, men de opfyldte vel kun deres Mission, og uden tvivl bedre end mange af os andre, og derfor alt er ret. Vinteren har været mere lig et Foraar end noget Andet, Slædeføre have vi ikke seet noget til, men desto mere Morads, thi vi have endnu ikke faaet vore Gader brolagte. I Politiken høres intet Nytt, naar undtages Præsident Grants Trusel i sit Budskab: at sætte Skik paa Utah; det lyder ligesom en halv forglemt Drøm i vore Øren, og vi agte saadanne Trusler ikke for stort Andet. „Ringens“ Medlemmer, der snart enes og snart rives, alt eftersom personlige Interesser raade, ere i denne Tid meget utilbenz; flere af dem ere i Wash-

ington for at faa en ny Gubernur og nye Dommere udnævnte for dette Territorium, og ubentvidt nærer Enhver det glade Haab, at et sebt Ven kunde falde i hans Stjeb; men Tiden for Afgjorelse er endnu ikke kommen. Denne Spænding blandt dem gjør imidlertid, at de ikke have Tid til at tænke paa de „ugudelige Mormoner.“

Forleden Dag udsprede Hedningerne det Rygte, at Præsident Young var død i St. George, og en vis Sensation vakte blandt de Hellige, hvilket kun tjente til at vise, hvor kjær og vigtig denne Mand er for dem. Br. Cannon beroligede Sindene i Søndags ved at sige i Forsamlingen, at en Depesche Dagen forud meldte, at Præsidenten besøgt sig saa vel, som kunde ønskes. Han bor i Vinter som sædvanlig i Syden; har den danske Presse ikke meldt om denne ny Flugt iaar? eller har man lært Forsigtighed af Limstangen ifjor?

Sundhedstilstanden i Utah er meget god; var kun den aandelige Sundhed ligesaa god, var Alt godt, men desværre altfor Mange synes — idetmindste for en Tid — at glemme Hensigten med deres Komme hertil; de synes vore Huse, vore Haber, Gader, Salg og Kjøb ligne altfor meget andre Folks, og lidt efter lidt gaa de helt op i det Timelige for at sikke sig Kjøbets Goder hurtigere end det godt lader sig gjøre; men Kjøbets Sans er Fjendskab mod Gud, det ser vi desværre altfor mange praktiske Beviser paa. Men her findes ogsaa mange gode og trofaste Hellige, hvis hele Sjæl og Sind staar til at tjene vor Gud, og det er disse, som opholde Zion. Det er for disse Skyld Forsynet saa vidunderlig afvender alt det Onde, man prøver paa, og det er disse, som engang efter fuldent Løb ville arve Evangeliets kostelige Belsjænelser.

Godbe'iterne, som tog saa stærkt Tillob for et Par Aar siden, hører man nu intet til. Dengang profeterede de, at Tilstrømningen til deres „Menighed“ vilde blive saa stor, at de skulde udbotere os „andre“ Mormoner og tage vort store Tabernakel i Besiddelse; men nu holde de ikke Forsamling nogensteds. Den Sensation har nu udrafet, og Enhver kjender deres rette Værd. Tilslutningen til Godbe'iter, Josephiter og andre Apostater er kun et Paastud for de Frasalbne, under hvilket de tro at kunne skjule deres egne Dvertrædelser og Aandstap for deres Dmgibelsers Blik, thi Ingen, som engang har forstaaet Mormonismen, kan oprigtigt og ærligt tro nogen anden Religion — de have indsuget for meget Sandhed til at kunne tilfredsstilles ved ringere Aandsføde.

Hvorledes vore „Venner“ havde Lov og Ret heroppe, fik jeg forrige Uge et Bevis paa, ved to Dage i Rad at møde paa Gaden den ofte omtalte Bill Hickman, der selv har tilstaaet sig skyldig i Mord — ham, som blandt andet dræbte „Echo Canyon“ (Bjergpasset) paa Præsident Youngs Befaling, hvorom jeg læste saa nøiagtige Skildringer ifjor under mit Ophold i Kjøbenhavn. Om han ad lovlige Wei er fritjendt, ved jeg ikke, dog tror jeg det ikke; men hvad bryder „Retfærdighedens Haandhævere“ sig om en Usling som Bill Hickman, naar man ikke ved hans menederste Udsagn kunde sælde et langt høiere Hoved, nemlig Præsident Young. Jeg synes Hedningerne maa tænke, hvergang de se Hickman: et levende Vidne om en tabt Sag!

George Baker, som ifjor var saa brugbar til at sværge Dr. Robinsons Mord paa Br. Hampton, Blythe, Bird og flere, men som siden svor den „anden Wei,“ brød Dommerne sig ikke om at hjælpe iaar, og derfor har han fornødig

faaet to Mars Lugthussstraf for Tyveri. Hvorlænge skal dette Folk plages med slige Ho'der som Mc Kean, Hawley og deres Lige? Men blive vi i Marts Maaned forsynede med nye Udnævnelser af samme Kaliber fra Washington, sker det vel, fordi Forsynet finder, at saadanne Fyre ere af størst Gavn for de Sidste-Dages Helliger for Diebliffet.

Igaar reiste Br. Cannon til Washington for at virke i Fællesskab med Br. Hooper for Sandhedens Sag blandt Landets Store. Hoopers Tid udlober først i Marts Maaned, og man drøfter allerede i Ostens Aviser, hvorvidt Br. Cannon bør anerkjendes som Delegeret for Utah i næste Kongres, eftersom han er

Polygamist. Fjor Vinter engang forfastebe Mc Kean hans Udnævnelse til Jurymand her i Byen af samme Grund, men ikke alt, hvad Mc Kean foretog sig sidste Aar, blev godtjendt i Washington. Det vil blive interessant at se, hvad Kongressen vil gjøre ved Br. Cannon, thi tilstedes man ham Sæde i den lovgivende Forsamling, erkjender man jo paa en Maade hans, og sølgelig ogsaa Andres, Polygami's Berettigelse.

Med venlig Hilsen til Dem selv, Brødrene i Kontoret og de Hellige tegner jeg mig

Deres Broder i Pagten

P. D. Thomasen.

Arbeidet hædrer Manden.

Apostlen Paulus var en Haandværker; han lavede Telte af Gjedehaar — og ifølge vore Anskuelser var han ikke alene et Monster i denne Kunst, men han var tillige en lærd Mand. Foruden sit Modersmaal (det Hebraiske) kjendte han 3 fremmede Sprog, hvilkke Kundskaber han erholdt ved, medens han arbejdede som Svend, at anvende sine Fritimer til Studium. Det var Skik iblandt Tøberne, saavel de rige som de fattige, at lade deres Sonner oplære i forskjellige Slags Haandværker, da det var et almindeligt Ordspog iblandt dem, at en Fader, der forsømte at lade sine Sonner undervise i en eller anden Profession, lærte dem at stjæle.

Dette var en meget vis Skik; og dersom Fædrene af den opvoksende Slægt

nu til Dags fulgte dette Exempel, vilde det forebygge Skam og Blusel, der altfor ofte afspeiler sig i mangt et af Alderdom ryntet Ansigt, formedelst den hjælpeløse Tilstand og ofte lovløse Opførsel af deres Vftom. Selv om en Fader har besluttet at føre sin Son ind paa Videnskabsbanen, vilde det være af stor Gavn for denne tillige at lære en eller anden Haandtering. Dette vilde ikke alene berige hans Kundskaber og bidrage til hans Sundhedstilstand, men for det Tilfælde, at hans Næringsvei i Videnskaben slog seil for ham, kunde han optage sin Profession, der som Levevei ikke vilde tabe Noget ved Tilstedeværelsen af de høiere Kundskaber, der ofte med Fordel kunde anvendes i Haandværket.

En Mechanikus, der er behandret i

Videnskaber, er saaledes et Monster, men den almindelige Mechaniker kun er et Redskab i Forstnevntes Haand.

Lad ikke den Rige og Hovmodige se

med Foragt ned paa den, som vælger et Haandværk til sin Bessjæstigelse, thi den er ligesaa rosværdig, som bortødslet Rigdom er lastefuld og gemen.

Præsident Smiths Parti.

Ifølge Skrivelse fra Præsident A. Carrington til Br. James Bleak i Liverpool, forlod Reiseselskabet Korsu den 2den Februar med Dampskibet „Saturnus,” som lykkelig og vel ankom til sit Bestemmelsessted, Alexandria i Egypten, om Eftermiddagen den 6te Februar. Sænen var saa rolig under hele Reisen, at ingen af Selskabet var det Mindste besværet af Søsyge, men alle solte vel ved Nydelsen af den behagelige Reise.

Tolbetjentene vare meget forekomne og opmærksomme. Br. Carrington siger: „Vor Bagage var snart undersøgt, og inden længe befandt vi os i Hotel „Europa,” hvor vi med megen Velvillie bleve modtagne og erholdt smukke Bærelser med Udfigt over „Grand Square.” Jeg tilligemed Broder L. Snow samt flere af Selskabet begave os ud paa en Visit i Staden, hvor vi tilbragte det Meste af

Dagen med at bese de forskjellige Basarer, Butiker og andre Seværdigheder, men de andre vare besjæstigede med at læse og skrive.

Den 7de hjorte vi ud for at bese Pompei Støtten, den mohamedanske Kirkegaard, de offentlige Parter, „Kleopatras Naale” samt passerede gennem de fornemste Gader, af hvilke kun saaa ere brolagte, endstjøndt Staden har omtrent 200,000 Indvaanere. Vi have seet ret mange interessante og mærkværdige Ting. Veiret har hele Tiden været smukt og behageligt; og vi have alle glædet os i Nydelsen af en god Helbred.

Der gives ingen Afgang til Moskverne for Fremmede her i Staden; vi maa derfor lade denne Sag bero, indtil vi komme til Kairo, hvor vi ville forblive omtrent otte Dage og besøge Pyramiderne.”

Blandinger.

En Skotlænder og en Yankee sadde for en kort Tid siden sammen i en gemtlig Vennekreds. Støtten blev ved at omtale sit Lands Herligheder en Smule varm i Hovedet og ytrede med Begeistring:

„De skalde blot se de Punscheboller, vi have i Skotland! Jeg erindrer saa-

ledes tydeligt den, vi brugte ved min yngste Broders Daab: den var saa stor, at en mindre Dreng bogstaveligt kunde ro omkring i den og ose Punschen op i de respektive Gjæsters Glas."

"Er det Noget?" raabte Amerikaneren. "Nei, saa skulde De bare have seet en, som vi benyttede ved min ældste Broders Daab! Jeg husker endnu aldeles klart, at da min Fader vilde have Sukkeret paa Bunden af Bollen rørt om, maatte han sende en Mand ned i en Dykkerkloffe."

Forleden ægteviedes et Par, som havde været forlovet i 13 Aar. I disse 13 Aar har Forbindelsen med forskjellige Mellemrum været hævet 11 Gange. Den Dag, da de skulde træde for Alteret, var det med Rød og neppe, at de kom afsted paa Grund af Uenighed, og lun Hensynet til den storartede Skandale tvang dem denne Gang til Enighed. Paa Bryllupsaftenen gjenoptoges Kampen, og Dagen efter vare de hos Præsten for at søge Skilsmisse.

Emma Christensen, Datter af S. P. Christensen og Hustru Dorthæa, er den 8de December død af Vatersot i Ephraim. Den Afsøde, der var 13 Aar og 8 Maaneder gammel, var en haabefuld ung Pige, som var til stor Glæde for sine Forældre, der nu vist med Bedrøvelse savne den Vortgangne.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Om Israels Indsamling'	161.	Arbeidet hædres Manden	174.
Lidt om Utah	167.	Præsident Smiths Parti	175.
Redaktionens Bemærkninger	169.	Blandinger	175.
Korrespondance.	172.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. E. Bording.